

behandle senere på dagen: forhøjede straffesamlinger og anonyme vidner. Tror V og K virkelig på, at det er metoden til at bringe unge kriminalitetstruede på rette spor?

Det sidste par år er det lykkedes regeringen at bringe ungdomsarbejdsløsheden ned på det laveste niveau siden 1980. Det er i sig selv en stor forebyggende indsats, og det er formentlig stærkt medvirkende til, at ungdomskriminaliteten er relativt lav her i landet i forhold til mange andre lande. Men uanset denne indsats må vi konstatere, at der er en række unge – herunder en del unge andengenerationsindvandrere – som allerede er skredet eller står i risiko for at skride ud i kriminalitet.

Over for disse grupper er der kun ét middel: en forstærket social indsats med en tidlig og klar reaktion fra samfundets side. Men det er ikke en opgave, der kan løses alene af det offentlige. Den forudsætter en bred vifte af handlemuligheder byggede ikke alene på forældrene, men også på det offentlige, på fritids- og ungdomsklubber og foreninger for børn og unge, på SSP-samarbejdet, på åbne og for de mest belastede også lukkede institutioner. Allerede første gang et ungt menneske gribes i en overtrædelse, skal de sociale myndigheder inddrage forældrene, så man sammen med dem kan drøfte, om der er behov for en yderligere indsats, og hvad forældrene i så fald kan gøre. Det kan ende i en såkaldt social aftale mellem den unge, forældrene og myndighederne om arbejde eller uddannelse eller fritidsaktiviteter.

Men vi har også en del unge, hvor forældrene af den ene eller den anden grund ikke har magtet problemerne og derfor har givet op med det resultat, at de unge er uden den voksenkontakt, som skal lære dem at sætte grænser og leve i en social sammenhæng. Disse unge skal kunne tildeles en støtteperson, som ikke blot skal være det faste holdepunkt, som den unge kan gå til, men også skal være den, som kan blande sig, når den unge overskrider grænserne for acceptabel adfærd.

Når det drejer sig om de meget kriminelt belastede unge, er det helt afgørende, at vi har pladser nok til at modtage dem i sikrede sociale institutioner, hvor der også er tilstrækkeligt med menneskelige ressourcer til at sætte ind med en længerevarende behandling af de unge. Det er ødelæggende for både det resocialiserende og det forebyggende arbejde, hvis der ikke kan sættes ind over for unge kriminelle på grund af pladsmangel, og det er helt uforståeligt for det omgivende samfund.

Vi er derfor overordentlig tilfredse med, at regeringen vil sikre det tilstrækkelige antal pladser både på de almindelige sikrede afdelinger og ved at bygge en institution for de meget belastede unge, og at man også vil sikre tilstrækkeligt med personalemæssige ressourcer. Derved bliver straffen ikke blot og bar straf, men takket være en eventuel langvarig behandlingsindsats et skridt til at bringe de unge tilbage i en social og samfundsmæssig sammenhæng, hvor de føler, at der er brug for dem, og hvor de oplever, at de kan begå sig.

Jeg nævnedes tidligere, at det er nødvendigt med en meget bred vifte af handlemuligheder. Det drejer sig bl.a. om at styrke den opsøgende indsats over for truede børn og unge, om rådgivning, som er let tilgængelig for de unge, om SSP-samarbejdet, om sociale aftaler mellem den unge, forældrene og de sociale myndigheder, om muligheden for at tildele støttepersoner, om institutionspladser og om at sikre længerevarende behandlingsmuligheder. Men uanset hvilken eller hvilke af disse handlemuligheder der tages i brug, er det vigtigt, at man i den konkrete situation ikke betragter de kriminelle og de kriminalitetstruede unge som en samlet gruppe, men at indfaldsvinklen bliver den individuelle person, så de initiativer, der tages, og den handlingsplan, der udarbejdes, tager udgangspunkt i den konkrete unge og årsagen til hans særlige problemer.

Helt at udrydde ungdomskriminaliteten er næppe realistisk; men at nedbringe den væsentligt bør være inden for rækkevidde. Der er allerede en lang række gode initiativer i gang i mange kommuner, og den strategi, som regeringen nu lægger frem, er en kraftig håndsrækning, også en kraftig økonomisk håndsrækning – det drejer sig dog immervæk om 100 mio. kr. om året – til at uddybe og forstærke indsatsen, så en stor del af denne udsatte gruppe af unge kan bringes tilbage på ret spor ved at opleve, at samfundet også er deres samfund, og at samfundet vil dem det godt.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan være enig i rigtig meget af det, fru Dorte Bennedsen sagde, og jeg tror i virkeligheden, at når vi er færdige med denne debat om et par timer, bliver konklusionen, at et stort, bredt flertal i Folketinget er enig om 80 pct., ja, måske 90 pct. af de initiativer, der skal foregå. Men der var en ting, der skuffede mig, og det var, at fru